(Vervolg van pag. 6).

We zullen elkaar schrijven, je moet me maar veèl schrijven juist. En we kunnen toch vrienden blijven, al zit ik in Soerabaia en jij hier. Wat doet de afstand er toe?"

Vrienden — vrienden — snerpte het in haar. Ze wilde zijn vriendschap niet meer; hij ging weg, hij liet haar alleen achter. Na haar twee jaar lang geleerd te hebben, wat leven eigenlijk was, ging hij weg, heel kalm. En dan te moeten denken, hoe ze toch altijd, altijd in stilte gehoopt had, dat ze eéns iets meer voor hem zou worden. Ze haatte zijn kalmte, zijn zelfbewustheid opeens. Ze zou het hem zeggen, wat hij haar aandeed... Ze boog zich voorover, dicht naar hem toe, haar vingers knepen de uitgedoofde sigaret, die ze nog in haar handen hield, stuk.... Ze zou.... Ze viel terug in haar stoel. Ze kon niets zeggen tegen hem. Of ze moest verraden haar liefde, die ze altijd voor hem verborgen gehouden had. En dat wilde ze niet.

Zacht beaamde ze, dat ze hem natuurlijk schrijven zou, en haar stem trilde niet, toen ze zei, dat ze vanzelfsprekend vrienden konden blijven.

Langzaam, moordend-langzaam voor haar overspannen zenuwen, tikte de klok den avond af. Ze schonk weer thee, praatte mee over Zwitserland en zijn toekomst in Indië, trachtte zelfs een enthousiaste rol te spelen, toen hij van zijn groote financieele vooruitzichten sprak. En langzaam, onduldbaar langzaam, ging de avond voorbij, de mooie avond, waarnaar ze zóo verlangd had.

GEN.-MAJ. P. W. WEBER, divisie-commandant, zal tegen 1 Mei a.s. den dienst met pensioen verlaten.

Toen hij opstond om weg te gaan, verhief ze zich vlug, elastisch, met een laatste groote inspanning.

„Dus ik zie je nog?" vroeg ze.

„Ja, ik schrijf je wel even, wanneer ik kom hoor!"

„Goed," zei ze. „Adieu." Haar kleine, koude hand werd omvat door zijn grooten, stevigen knuist. Ze klemde haar tanden op elkaar om het niet uit te kermen.

„Dag Betty, tot ziens dan." Nog een handdruk. Toen sloot ze de deur, leunend tegen den deurpost, om zijn stappen nog weg te hooren gaan.

De buitendeur viel dicht met een slag.

PROF. MR. J. A. VAN HAMEL, die voor het district Amsterdam IV gekozen werd tot lid der Tweede Kamer, in de vacature van wijlen zijn vader, Prof. Van Hamel.

schelen, dat ze hem nu haar gevoelens nog openbaarde. Hij mócht het ook weten, wat hij voor haar geworden was, ofschoon ze voelde, dat hun vriendschap daardoor een knak kreeg. Toen dan eindelijk het moment van afscheidnemen gekomen was, had ze zich aan zijn arm vastgeklemd, smeekend: „O Tom, Tom, ga niet weg. Blijf toch bij me. O God, laat me toch niet alleen. Je weet niet Tom, hoe vreeselijk het voor me is."

Hij had zijn arm om haar heengelegd, duwend haar hoofd met zijn eene hand tegen zich aan, haar sussend met kalmeerende woordjes: „Stil dan Betty. Wees maar flink hoor. Ik schrijf je heel gauw. En jij mij. En je vertelt me alles. Alles hoor! Stil dan lieve kindje, huil zoo niet. We zien elkaar immers wel weer terug." — „Nee," had ze wanhopig gesnikt. „Nooit. Ik zal je nooit meer zien. O, ik houd het niet uit. Tom, Tom dan!"

Hij had haar neergelegd op de canapé, nog eens liefkoozend streelend heur haar. Toen kuste hij haar oogen, waarvan hij zoo vaak den oprechten glans bewonderd had. En ging heen.

Op straat hoorde hij nog in zijn ooren naklinken haar wanhoopsuitroep: „Tom, Tom dan!" En zijn lippen bebijtend, verwenschte hij zichzelf, dat hij van haar niet had kunnen houden, zooals hij zijn vrouw zou moeten liefhebben. Hij had het graag gewild, hij had vaak bepeinsd wat er toch tegen een verbintenis met Betty was. Daar was steeds de eene groote reden, die niet voorbijgezien kon worden: dat hij niet genoeg van haar hield. Het was maar goed, dat hij wegging; hij had haar toch eens moeten teleurstellen. Nu was ze nog jong, veerkrachtig, ze zou haar verdriet te boven komen. Maar dien ganschen avond, en nog vele, volgende dagen zag hij haar wanhoopsgezicht, hoorde hij haar smartelijke stem smeeken toch niet weg te gaan....

Betty bleef doorleven haar plichtsbestaan. Ze ging naar haar werk, kwam thuis, at, dronk mechanisch. De nachten lag ze wakker, dan waren haar gedachten helder, scherpomlijnd. De dagen sufte ze door.

Tot ze wist, dat er verandering moest komen. Ze werd radeloos van het denken. Tegelijk met dit weten kreeg ze een verlangen naar zelfopoffering, zelfverloochening.

Een paar dagen daarna las ze in de krant, dat er in het stadje, waar haar ouders woonden, een telegrafiste gevraagd werd. Toen opende zich een nieuw verschiet voor haar. Ze zou solliciteeren, en als ze slaagde, zou ze naar huis gaan. Drie jaar geleden was het haar te eng geworden, temidden van het provinciale gedoe eener kleine stad. Toèn had ze naar haar vrijheid gesnakt, als een van dorst versmachtende naar een dronk water. Nù had haar vrijheid geen bekoring meer voor haar, maakte de zwijgende rust van de banale pensionkamer haar radeloos. Nu Tom weg was, kon ze niet blijven in de stad vol herinneringen, waarvan elke herinnering een nieuwe doorn was, steeds verder openrijtend de wond, die zijn vertrek geslagen had in haar zieleleven.

Ze solliciteerde en slaagde. In een valsch-opgewekten brief schreef ze haar ouders, dat ze thuis kwam. Ze weidde erover uit, hoe ze Moeder helpen zou in haar vrije uren, hoe ze met de kinderen zou spelen en werken, hoe ze met Moeder zou gaan wandelen. Ze schroefde zich op onder het schrijven, stelde alles even mooi voor, zooals ze het zelf wenschte.

J. A. REYNDERS, chef der afdeeling Militie ter provinciale Griffie van Zuid-Holland, herdacht den 1sten April den dag, waarop hij vóór 50 jaar, als 16-jarige klerk, in dienst trad.

En toen eindelijk de dag kwam, waarop een kruier haar koffer naar beneden sjouwde, en zij langzaam volgde, na nog een laatsten blik door de leege, koude kamer geworpen te hebben, toen was het haar, alsof ze nu pas voor goed en voor eeuwig afscheid van Tom en van haar oude leven genomen had.

De eerste dagen thuis waren een verlichting; ze waardeerde de intimiteit van den huiselijken kring, ze wenschte alleen nog maar dat het zoo mocht blijven. Tom had ze geschreven, dat ze weer thuis was. Hij zou het direct begrijpen.

Ze werkte hard op 't kantoor, sjouwde thuis voor de kinderen, luisterde geduldig naar de zeurige klachten van haar Moeder, voelde zich langzaam verzinken in de eindelooze beslommeringen van een groot huishouden. Het idee evenwel, dat ze nù nuttig was, nù zichzelf wegcijferde voor anderen, was haar een troost in steeds weerkeerende wilde smarturen.

Tot ze op een avond, bezig in haar kamer, naast zich stemmen hoorde. Het waren haar broer en zusje, die, beiden op dezelfde H. B. S., samenwerkten.

„Zeg," zei Wim met zijn onverschillige jongensstem, „Vin-jij 't leuk, dat Betty thuis is?"

„O jakkes nee," klonk het nuffige hooge stemmetje van Tiny. „Jij?"

„Nee," zei Wim, „kan je begrijpen. 't Was veel lolliger, toen ze er niet was hoor! Ze zit je altijd op je vingers te kijken, en je na te rijden, of je wel wat uitvoert. Ik wou dat ze maar weg was."

„Ik ook," stemde Tiny hartgrondig bij. „Ik wou 't ook, zeg. Moe zeurt veèl erger nu zij er is."

„Nou en of," beaamde Wim weer, krassend met een liniaal over de tafel.

„O begrijp eens, wat ik Moe tegen Pa hoorde zeggen," — Tiny's stem had de intonatie van: zich nu eens zalig interessant te vinden, omdat ze iets oververtellen kon — „Moe zei: „Ik wou dat Betty maar trouwde," en toen zei Pa: „Kun je begrijpen, die trouwt nooit," en toen zei Moe, „Nee, dat denk ik ook wel niet." "

„Natuurlijk trouwt ze niet," zei Wim, uitend een meening van anderen gehoord, „ze is lang niet mooi genoeg. Nee hoor, met Betty zitten we opgescheept."

Ze luisterde niet meer.

Ze viel neer op het bed, dat ze met Tiny deelde.

Ze herhaalde in haar gedachten steeds weer die verfijnd-wreede kinderwoorden.

En langzaam doordrong haar het weten, dat het weinige, wat haar leven nog eenigszins mooi had kunnen maken, een désillusie geworden was.

DR. A. E. POST.†

J. B. GROENEWEGEN.†

J. S. MAAS.†

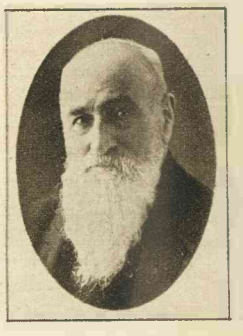
In den ouderdom van 76 jaar is te Arnhem overleden Dr. A. E. POST, oud-inspecteur van het Geneeskundig Staatstoezicht in Gelderland en Utrecht, buitengewoon lid van den Centralen gezondheidsraad. — Te De Bilt is overleden de heer J. B. GROENEWEGEN, stichter van de bekende firma van dien naam aldaar, die een der grootste in ons land is op het gebied van het Boomkweekersbedrijf. — De Zeereerw. heer J. S. MAAS, de beminde pastoor van Heeswijk, is 16 Maart ontslapen.

C. D. SAX.†

L. A. H. LAMIE.†

P. H. NOORDUYN.†

In den ouderdom van 77 jaar is te Utrecht overleden de heer C. D. SAX, die jaren lang ambtenaar was bij de Rijnspoor. — Te Rotterdam is op 67-jarigen leeftijd overleden de gep. kap. ter zee L. A. H. LAMIE, die zich na een schitterende loopbaan bij de Marine, in 1901 uit den zeedienst terugtrok. De heer P. H. NOORDUYN, oud-dijkgraaf van Nijmegen, is op 80-jarigen leeftijd aldaar overleden.

„Dat is het eind," zei ze zacht voor zich heen. En alsof die woorden haar tot bezinning brachten, keek ze opeens wild rond in de kamer, die ze mooi en feestelijk gemaakt had voor hem. Keek ze naar de bloemen, die ze gekocht had voor hem.... Naar het aardige pijpenrek, waar ze zijn pijpen in had willen ophangen. Hij had het niet eens gezien....

Ze liep naar de tafel, stootte zich tegen een stoel in de schemerdonkere kamer. De pijn gaf haar een gevoel van welbehagen. Ze wilde pijn hebben, pijn, pijn, om dien ondraaglijken band, die zich om haar hart gesnoerd had, niet meer te voelen.

O, hoe kòn hij weggaan, hoe kòn hij haar alleen laten. Ze snikte het uit, bonkend haar hoofd op de tafel. En toen ze het doosje zag staan, vanwaar op blauw-fluweelen kussen het vlinderfijne broche haar tegenglansde, toen in een vlaag van onberedeneerden hartstocht, stak ze er haar hand naar uit, en kneep de teere Edelweisbloempjes fijn in haar woedenden greep. En ze merkte niet, dat een dun straaltje bloed van haar hand afdroop. Ze had haar vingers opengereten aan zijn afscheidscadeau....

II.

Twee weken daarna was hij vertrokken. Toen hij voor het laatst bij haar kwam, was ze zóo overspannen, dat ze niets kon zeggen. Ze huilde alleen zacht, als een klein, vermoeid kind. Het kon haar niets meer

STUDENTEN CAROUSSEL-VEREENIGING.
De deelnemers aan de door de Studenten Caroussel-Vereeniging te Delft gegeven uitvoering in de stadsmanège.

Het geluk gaat, het geluk komt bij de menschen als de slinger van een uurwerk, en men moet niet schreien dan zoo laat mogelijk.

M. Maeterlinck.